

Pizzicato

***Pizzicato* – po włosku: szczypiąc, szarpiąc**

Oznacza dwie techniki gry na instrumentach strunowych: inaczej realizuje się *pizzicato* na [skrzypcach](#), inaczej na [gitarze](#).

Skrzypcowe *pizzicato* (czy też ogólniej: realizowane na instrumentach smyczkowych) polega na tym, że strun nie pobudza się smyczkiem, lecz szarpie palcami. Na ogół używa się do tego palców prawej dłoni, ale w utworach wirtuozowskich występuje też użycie lewej: *pizzicato con la mano sinistra*. Powrót do gry smyczkiem oznaczony jest *arco*.

Wprowadzenie efektu *pizzicato* przypisuje się niemieckiemu kompozytorowi Reinhardowi Keiserowi (opera *Adonis*, 1697), od którego przejął je [Jerzy Fryderyk Händel](#). Mistrzem *pizzicato con la mano sinistra* był [Niccolò Paganini](#).

Gitara jest instrumentem szarpanym, wydawałoby się więc, że stale gra się na niej *pizzicato*. Gitarzysta jednak strun nie szarpie, ale w nie uderza, co daje bardzo nośny, krągły, bogaty w alikwoty i długo wybrzmiewający dźwięk. Możliwe jest jednak wydobyć dźwięków o barwie i charakterze bardzo zbliżonym do smyczkowego *pizzicato*; aby to osiągnąć, grający tłumi struny kantem prawej dłoni ułożonej wzdłuż podstawka, a struny szarpie kciukiem. Efekt ten jest dość często spotykany w muzyce kompozytorów hiszpańskich [XX wieku](#), jeśli mowa o gitarze klasycznej. *Pizzicato* należy do podstawowego arsenału środków gitarzystów elektrycznych, z tą tylko różnicą, że używają oni kostki, a samą technikę nazywają z angielska *palm mute* – tłumienie dłonią. Efekt *palm mute* jest nieodłączny elementem brzmienia muzyki heavymetalowej we wszystkich jej odcieniach gatunkowych od hard rocka po thrash.